

**Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a patra după Paști, a slăbănogului.
Sărbătoarea sfântului mucenic Gheorghe**

Sunt plin de hrană pentru voi, fiilor copii, iar voi să Mă dați cu ea Ierusalimului Meu cel nou, ca să-l hrănesc pe el. Amin.

Cine nu mănâncă slăbește și se ofilește și își pierde frumusețea lui cea pentru Domnul și pentru îngeri. Cine nu mănâncă de la Mine cu folos, acela este ca școlarul care merge la școală, dar nu ia ca să facă și ca să aibă înțelepciune, și rămâne mereu în urmă și repetă anul de școală și nu se face om cu folos pentru om și pentru Dumnezeu. Dar cine mănâncă, acela este sănătos, este credincios celui ce-i dă să mănânce, și este de folos. Amin.

Dau să-i fac gust bun hranei, și așa să v-o dau, ca să vă fie drag s-o mâncați și s-o doriți și s-o luați cu mulțumire, ca să am și Eu mulțumire pentru truda Mea dintre cer și pământ, ca să-Mi fie ușoară venirea Mea la voi, pentru voi și pentru toți cei ce iau de la voi venirea Mea, fiilor care Mă primiți când vin.

O, dacă omului nu-i place când vin și cum vin, el nu dorește să vin, și se depărtează de Mine și se rușinează cu Mine și dă să Mă ascundă din calea lui.

E rău să stea mare omul în el, fiilor. Acela nu Mă primește pe Mine cu statura Mea în el, căci statura Mea este omul umilinței care se jertfește pentru om. Omul nu are sfială pentru Dumnezeu, și iată, are Dumnezeu sfială înaintea omului care nu are sfială pentru Dumnezeu ca să-L primească. Celui ce nu-i place să-L aibă pe Dumnezeu în ființa lui, acela nu are sfială nici pentru cei din cer, nici pentru cei de pe pământ.

O, fiilor, nu-i place omului vindecarea cea pentru sfială și pentru credință în Dumnezeu și nu dorește omul să vin și să vindec pământul de om mare în el.

L-am vindecat pe cel slăbănog cu trupul, că n-avea cine să-l vindece, n-avea cine să-l bage în apa vindecării când venea îngerul și făcea semn în apă. M-am dus lângă el și l-am întrebat cu sfială dacă vrea sănătatea. Dar el Mi-a răspuns că n-are și el pe cineva care să-l ajute să-l bage în apă la vremea potrivită, și ajunge altul înaintea lui în apa vindecării, și el rămâne mereu bolnav. Atunci Eu cu glas sfios i-am zis: «*Ridică-te, ia-ți patul și mergi!*», iar el M-a primit și așa a făcut, ca să se audă pe pământ despre venirea Mea de la Tatăl, ca să Mă primească iudeii de Dumnezeu al lor venit din cer pentru ei, pentru vindecarea lor, pentru ca să le dau viață adevărată și să aibă viață. Dar lor nu le-a plăcut venirea Mea și se rușinau cu faptele Mele și s-au hotărât să Mă omoare, că nu puteau auzi că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu, nu puteau să se facă mici înaintea faptelor Mele mari care-i rușinau pe ei între oameni.

O, fiilor care Mă așezați pe Mine cuvânt pe pământ, cel ce vine în numele Tatălui, acela nu e primit de om, dar cel ce vine în numele său, acela este primit de om. Iată, oamenii nu-L primesc pe Dumnezeu cu faptele Lui cele mari. De aceea le-am spus Eu iudeilor care s-au supărat că l-am vindecat pe slăbănog în zi de sâmbătă: «*Cum puteți voi să credeți când primiți mărire unii de la alții, și mărirea cea de la Unul Dumnezeu nu o căutați? Iată, Moise vă va judeca pe voi, că dacă l-ați fi crezut pe el, M-ați fi crezut și pe Mine, Cel despre Care el a scris. Dar dacă voi nu credeți în cele ce a scris Moise, cum veți crede în cuvintele Mele?*».

Iată ce taină mare: cine nu mănâncă, acela nu este sănătos. Cine nu merge la școală ca să învețe, acela nu știe, așa cum n-au știut iudeii cele scrise de Moise pentru Hristos. Cel ce nu învață rămâne dator când va fi întrebat de timpul cel pentru învățat. Tot omul care nu-L primește pe Dumnezeu, acela nu a învățat din Cartea Adevărului care vine împlinindu-se pentru adevărarea celor scrise despre adevăr, despre Dumnezeu. O, dacă omului nu-i place să vin,

aceluia nu-i place cum vin, și caută mereu cuvânt de împotrivire peste faptele cele mari ale venirii Mele cea de două mii de ani. Dacă slăbănogul cel vindecat de mila Mea era umilit prin slăbănogirea trupului lui, lui nu i-a fost greu să Mă primească să-l vindec. Dar cel ce stă mare în el, acela se rușinează să Mă primească și să Mă mărturisească apoi.

Mare umilință am adus Eu oamenilor mari în ei, prin cei ce Mă mărturiseau pe Mine între oameni. Judecata Mea cea peste om a fost mereu pusă pe pământ de cei ce Mă primeau în ei ca să fac prin ei faptele Mele cele mari, ca să-i umilesc pe toți cei care nu vor să se vindece de mărire, ca să aibă ei sfială și credință în Dumnezeu, și ca să pot Eu să vindec pământul de om mare în el.

O, nu are cine să-l vindece pe om, nu are cine să-l bage pe om în apa vindecării. Vin Eu și îl întreb cu sfială pe om dacă voiește să se facă sănătos. Eu știu că n-are cine să-l vindece pe om, și de aceea vin Eu cu venirea Mea la om, și îi spun să se scoale și să meargă apoi, căci omul este slăbănog. N-are omul nici mâini, nici picioare, nici cap, chiar dacă el zice că are, căci celui ce nu-i place să aibă sfială înaintea lui Dumnezeu și pentru cei din cer, n-are nici pentru cei de pe pământ. N-are omul vindecare de mărirea din el și nu voiește omul să Mă vindece de necredința lui, de nesfiala lui, să ia de la Mine și să aibă omul, că Eu sunt blând și smerit cu inima, iar bunătatea Mea îl îndeamnă pe om la pocăință. Dacă Eu întârzii cu dreptatea peste viața omului și peste faptele ei, aceasta este bunătatea Mea care-l așteaptă pe om să se ridice spre Mine, Cel plin de așteptare după om.

Aștept să Mă iubească omul din toată ființa lui, că Eu așa i-am dat lui poruncă și i-am zis: *«Să iubești, omule, pe Dumnezeu din toată virtutea ta, din tot sufletul tău, din toată ființa ta»*. Iată, aceasta trebuia să fie pe pământ, și aceasta trebuie să vină pe pământ. Amin. O, fiilor care dați ființă cuvântului Meu în cartea sa de azi! Vom putea, oare, Noi și cu voi să aducem pe pământ împlinirea aceasta peste om? Aceasta este ceea ce trebuie să vină pe pământ. Putea-vom, oare? O, fiilor-copii, încopilăriți pe poporul Meu cu această poruncă împlinită peste el și peste Mine. Amin. Țineți peste el mâna Mea și a voastră, ca să stea el împlinitor pentru aceasta ce am pus Eu peste om prin cuvântul acesta scris cu foc pe piatră și pe inima omului și pe inima Mea. Fericit este cel ce știe să iubească acest cuvânt: iubirea pentru Dumnezeu.

Iubirea de Dumnezeu o au mulți în felul lor și după măsura lor, dar iubirea pentru Dumnezeu e floare rară, fiilor copii. Iată cât se iubește omul pe sine! Toată iubirea și-o păstrează pentru el omul. Chiar și iubirea de Dumnezeu, tot lui și-o dă, căci omul dă să se folosească de Dumnezeu în nevoile lui omenesti și trupesti. Când M-am apropiat de slăbănogul care aștepta lângă apa vindecării, l-am întrebat dacă voiește să se vindece, și el s-a plâns că n-are cine să-l ajute pentru vindecare. Nimeni nu se uita la el ca să-i facă bine. Nimeni, fiilor, nimeni. Și dacă l-am ajutat Eu, el s-a așezat în iubire pentru Mine și M-a mărturisit după ce Eu i-am spus cine sunt, și i-am spus să nu mai păcătuiască apoi, ca să nu-i fie iarăși mai rău pentru păcat.

O, este mare lucrare să vină pe pământ iubirea pentru Dumnezeu. Această hărnicie pentru ascultarea de acest cuvânt este cea mai frumoasă lucrare pe care o poate zidi omul între pământ și cer. Eu am avut sfială înaintea Tatălui și când l-am zidit pe om, și când i-am dat din Mine, și când l-am păstorit, și când l-am vindecat, și când l-am mângâiat, și când l-am dojenit, și când l-am iubit. Dar omul când Mă iubește, nu știe să aibă sfială, și își ia iubire de la Mine, și de aceea Mă iubește. Dar ca să aibă el iubire multă pentru Mine, ba. Iar Eu stau sfios de șapte mii de ani în slujba omului și îi dau din cer, și ia și cel bun și cel rău, dar Eu nu iau pentru Mine de la om, și ce este al lui nu este al Meu, că e al lui.

I-aș da omului vindecare, dar i-aș da pentru Mine, nu pentru el. I-aș da ca să am și Eu ceva în el pentru Mine. Omul așteaptă vindecare pentru el. De ce să-i dau dacă nu i-o dau pentru Mine? De ce să-i dau dacă el nu știe să-I dea lui Dumnezeu după ce Dumnezeu îi dă? Omul îi dă omului, și apoi își zice: „*Am făcut milostenie*“. Așa a învățat omul să-I dea lui Dumnezeu; așa știe el că se dă lui Dumnezeu. Nimeni nu poate să-I dea ceva lui Dumnezeu dacă nu se dă el mai

întâi cu totul așa cum v-ați dat voi Mie, copii care aveți cu voi venirea Mea la voi. Iubirea pentru Mine îl face pe om să nu se mai oprească pentru sine nici un strop, ci numai pentru Dumnezeu și la cererea lui Dumnezeu. Amin.

Voi pe Mine, fiilor, nu M-ați căutat aici, dar v-am căutat Eu acolo unde erați și v-am cerut. Cui v-am cerut? Vouă, fiilor, iar voi v-ați dat cu totul. Nu omului v-ați dat, ci Mie. Aceasta înseamnă mare înțelepciune, și Mă bucur să văd pe cineva venind la Mine așa cum ați venit voi. Dar iată, puțini știu acest fel de venire la Mine și pentru Mine.

Mulți ar voi să vină la Mine, dar pentru ei, nu pentru Mine, fiilor. La cererea Mea sunt prea puțini care ar da să vină, dar sunt mulți care dau să vină la cererea lor, la dorința lor. Eu când i-am pețit pe apostoli, M-am dus Eu după ei, iar cei ce vin așa, sunt cei mai iubiți. De ce sunt cei mai iubiți? Pentru că răspund chemării pe care le-o fac Eu pentru Mine ca să le dau slujbă în planul Meu cel de la Tatăl peste pământ. Fericit și iubit și prea iubit este cel ce Mă aude zicându-i: „*Vino după Mine!*“, și el să vină, că de acela am Eu nevoie, și aceasta este iubirea cea pentru Dumnezeu. Amin.

Avem, fiilor, sărbătoare pentru pomenirea în cer și pe pământ a mărturisorului Meu Gheorghe. Prin el Eu am judecat pe împărații pământului, pe cei de până la el și pe cei de după el. Pe cei orbi i-am vindecat prin vederea mucenicului Meu pe care l-am întărit cu îngerii ca să așeze el pe pământ adevărul cel despre Dumnezeu împotriva orbirii omului care se luptă cu adevărul. Inima omului e plină de deșertăciune și de dor de viață fără Dumnezeu, dar Eu din vreme în vreme M-am așezat judecător peste oameni prin cei ce au ascultat chemarea Mea pentru mărturisirea adevăratului Dumnezeu. El, mucenicul Meu Gheorghe, s-a făcut pentru Mine mai tare ca moartea, mai tare decât chinurile la care-l aduceau cei fricoși, cei ce se temeau de cei tari ai lui Hristos.

O, fiilor, tăria Mea din om se vede dacă este numai atunci când ea se dovedește. O, fiilor care-Mi auziți cuvântul peste Ierusalim și peste pământ! V-am dat să zidiți Ierusalimul. V-am dat să zidiți un popor cu cele de la Mine. Mă uit mereu la această zidire. Tot atât de mult să vă uitați și voi, căci o zidire trebuie mereu înnoită, mereu îngrijită, că altfel ea se strică, fiilor. O casă trebuie mereu întărită, curățată, măturată, lustruită, spălată și stropită cu miresme, ca să-i placă în ea stăpânului. Iubirea pentru Dumnezeu, ea este cea care aduce veșnicie peste toate. Împrospătați cu această mireasmă duhul și trupul și sufletul Ierusalimului Meu din jurul vostru, și pe care Eu îl îngrijesc cu cuvântul vieții veșnice.

O, Ierusalime, să nu te sature de Dumnezeu. Dau mereu să-i fac gust bun hranei pe care ți-o dau spre ființă. Dau să-ți fie drag s-o mănânci și s-o dorești și s-o iei cu mulțumire, fiule poporul Meu. Tu ești zidirea Mea de azi, și cu tine lucrez la facerea omului. Amin. Și nu uita că Mi-e dor să Mă mărturisești la cei din cer și la cei de pe pământ Dumnezeul tău, Ierusalime. Numai tu ai de Dumnezeu pe Dumnezeul Cel adevărat. Iată, nu pot oamenii să aibă iubire pentru Mine și nu pentru ei. Dar tu învață mereu această mare minune, această măreție pe care o ai tu de la Mine pentru cei ce au iubire pentru Mine și nu pentru ei. Și dacă tu n-ai cunoscut până să fii al Meu iubirea de Dumnezeu, iată, Eu te-am învățat ceea ce este mai mult. Te-am învățat iubirea pentru Dumnezeu, poporul Meu, și prin ea Îmi ești tu Mie popor. Amin. Cine are iubire de Dumnezeu, se hrănește cu ea și și-o cântă și și-o vestește, dar cine are iubire pentru Dumnezeu, acela și-o jertfește pentru Dumnezeu, la cererea lui Dumnezeu. Amin. Îți dau mereu putere nouă, popor zidit de Dumnezeu, că Eu cu tine am început din nou facerea omului, nașterea din nou a lumii, facerea din nou a toate câte vor fi. Ridică-te mereu ca să poți mereu, ca să mergi mereu, căci cel ce stă jos, acela nu merge, iar cel ce merge la cuvântul Meu, acela a învățat iubirea pentru Dumnezeu. Amin.

Scrieți pe hârtie toate câte mai sunt de făcut, fiilor veghetori din partea Mea peste lucrarea Mea de azi, peste poporul Meu de azi. Așteptăm noi zile de nuntă Eu și cu voi înaintea oamenilor care vin la masa Mea, la nunta Mea. Fiți bine chivernisitori peste timpul care mai este până la

sărbătoarea Mea cu voi și cu sfinții Mei. Și vom sărbători atunci duminica tuturor sfinților din cer și de pe pământ, iar cerul va umple de slavă toată sărbătoarea sus în cer și jos pe pământ și până la mari depărtări, căci totul va fi luat de vânt, de cele patru vânturi, ca să se bucure tot văzduhul și tot pământul de slava Mea cu voi.

O, copilași trudiți și zdrobiți sub grijile Mele pe care vi le-am dat să le duceți! Suflu acum, iar suflarea Mea peste voi vă dă haruri noi, și mângâiere vă dă, că pe voi nimeni nu vă mângâie, și cine nu știe să caute la Mine, acela caută la voi, iar voi sunteți plătânzi de tot, și de peste tot vi se storc puterile voastre. Eu însă vă dau puteri noi, că am nevoie de voi, fiilor copii. Mănuțele și inimioarele voastre sunt scaunul pe care Eu Îmi odihnesc tot ce am de lucrat pe pământ acum, odată cu venirea Mea la voi. Învățați poporul care este cu voi să stea în hăinuță sfântă și să iubească iubirea cea pentru Mine. Și dacă voiește, să vă iubească și pe voi, dar nu pentru voi și nici pentru ei, ci numai pentru Mine. Amin, amin, amin.

23-04/06-05-2001